23/03/2023

Исповест свештенства архијерејског намесништва београдског трећег

Уз молитвено учешће Његове Светости Патријарха српског г. Порфирија и Преосвећеног Епископа марчанског г. Саве, Његово Преосвештенство Епископ хвостански г. Алексеј служио је 22. марта 2023. године свету Литургију пређеосвећених дарова у цркви Светог Василија Острошког на Бежанијској коси.

Том приликом, свештенство архијерејског намесништва београдског трећег је приступило светој тајни исповести. На крају богослужења беседео је патријарх Порфирије:

– Ми знамо да је пост благослов, да је пост благословен, знамо да је пост установљен још у рају. Ми знамо да су сви подвижници и светитељи Божји били испосници. Знамо да је Претеча Господњи Свети Јован Крститељ, као и сам Господ, био испосник. Пост најпре треба разумети на црквени начин, а онда га црквено, у цркви, и спроводити.

Пост није дат нама да бисмо ми малтретирали себе или малтретирали друге око себе, него нам је пост дат управо да се ослободимо од малтретирања нечистих сила, да стекнемо оруђе и оружје којим најпре можемо да детектујемо све оно што долази од нечастивога, а онда потом да имамо и

снаге да елиминишемо све те нападе. Зато је пост оруђе и оружје које нас води у слободу истинску, у праву духовну слободу, у слободу у Христу.

Пост нас води у стање за које нас је Господ и створио. Отуда је веома важно да знамо и у свом животу да практикујемо пост на истински и на прави начин. То значи не само, са спољашње стране, коју врсту хране узимамо. То што се лишавамо конзумирања тешких храна нам помаже да имамо чистију мисао, да имамо топлије срце, то нам помаже да заправо постимо и изнутра, духовно, да чистећи себе од онога што нас прља отварамо могућност да врлина буде садржај нашег живота. Зато пост не можемо свести ни на какву врсту дијете, макар да је дијета корисна и да има за циљ, у најбољем случају, здраво тело. Међутим, ми добро знамо да истинско и право здравље никада не можемо постићи ако не градимо и не негујемо своје унутарње здравље, а то је могуће искључиво и само онда када градимо заједницу са Богом, када имамо заједницу са Духом Светим, када сарађујемо са благодаћу Духа светог. Пост, према томе, нити је дијета, нити постом ми постајемо мазохисти, него је пост атмосфера и амбијент у коме ми као православни хришћани увек живимо. То је простор радости.

Велики пост је период најинтензивнијег поста, али Велики пост јесте и васпитни период који нам открива значај поста као таквог и потребу да атмосфера и амбијент поста буду оно што је наш непрестани и стални садржај, једном речју, пост као амбијент, али и покајање, као стање у коме треба да се налазимо. Исповест као потврда, као печат, као пројава покајања јесу садржаји и амбијент који нас чине да будемо слободни и да будемо радосни, који нас чине способнима да упознамо Христа, да спознамо Његову вољу и о свету и о нама. Зато без вере у Христа, без поверења у Њега, без свеукупног нашег труда и подвига, пост ће нам остати непознатим, а покајање ћемо сматрати онако како мисле људи који нису у Цркви, а то је да је то израз наше слабости, наше немоћи, да је то је својеврсни психолошки пад и стога ћемо исповест, која је у вези са тим, посматрати као нешто што треба презирати и избегавати.

Међутим, тамо где имамо пост, где нам је покајање садржај живота, где нам је исповест обраћање наше Богу и призивање Бога да Он исцели сваку нашу слабост, да нам да снагу да духовно растемо, исповест као остављање свих својих рана које су нанете нашим падовима и гресима пред лицем Божјем јесте и призивање Бога Христа као Лекара да исцели сваку нашу немоћ, да нас учини снажним и да нас учини крепкима. Зато и покајање и исповест, па и пост, није нешто што је намењено одређеној врсти људи, него се тиче свих

нас. И свештеници, и верници који нису у свештеном чину, и епископи и патријарси, сви имају исту и једнаку потребу, духовну потребу, да буду здрави, а суштински духовно, у Христу, за вечно смо здрави онда када постимо, онда када се трудимо да живимо у покајању и када исповедамо своје грехе и своје слабости.

Притом треба јасно разумети да је покајање најбоље описано у причи о блудном сину у којој се види да је блудни син био очајан, изгубљен, у депресији и чамотињи, све до тренутка док се није сетио свог оца. До тада је живео по своме, по својој вољи, али је убирао, сабирао и жњео је тугу, горчину, фрустрацију, немоћ и очај. Међутим, оног тренутка када се сетио оца, када се сетио се да је њему отац отац и да је главна одлика оца је да је он љубав, тог тренутка се ослободио свих окова и тог тренутка је започео пут повратка своме оцу. Наравно, отац је потврдио да јесте љубав доказујући потпуну отвореност, припремајући велику гозбу за свог до тада изгубљеног сина. Наравно, исту такву љубав је показао и према другом сину који је открио да је оптерећен завишћу, себичношћу и егоизмом који су га спречавали да препозна љубав очеву и да препозна да све оно што има отац припада и њему као сину и припада сваком сину, али зависи да ли синови и кћери отклањају унутарње препреке и блокаде које стоје на путу љубави Божје, дарова Божјих, све до оног што Бог јесте и што својим синовима и кћерима дарује.

Покајање, исповест и пост јесу наши амбијенти, наша расположења и стања којима и кроз која ми рушимо све те преграде које нам непрестано нечастиви подмукло замкама поставља у нашу душу, али и ми по слабости, егоизму и сладострашћу неретко доприносимо да се те препреке утврде, да постају тврђаве које су некада непробојне за благодат Божју. Нека би Господ дао да са радошћу завршимо овај пост и прославимо Васкрсење Христово, а да нам онда иза тога остане и стање радости због победе коју је Господ учинио за нас, али и трајно расположење да живимо у подвигу распињања и самораспињања са Христом на Његовом крсту, да наш крст постане и Његов крст, јер само тако ће и Његова победа и Његово Васкрсење постати и наше Васкрсење.

spc.rs